DOMSTOLENS DOM
den 18 mars 1997 *

I mål C-282/95 P,

Guérin automobiles, bolag bildat enligt fransk rätt, Alençon (Frankrike), företrätt av advokaten Jean-Claude Fourgoux, Paris, delgivningsadress: advokatbyrån Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 27 juni 1995 av förstainstansrätten i mål T-186/94, Guérin automobiles mot kommissionen (REG 1995, s. II-1753), i vilket det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren Giuliano Marenco och Francisco Enrique González-Díaz, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena G.F. Mancini, J.C. Moitinho de Almeida och J.L. Murray samt domarna C.N. Kakouris, P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm och M. Wathelet (referent),

generaladvokat: G. Tesauro,
justitiesekreterare: R. Grass,

* Rättegångsspråk: franska.

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att parterna har avgivit muntliga yttranden vid sammanträdet den 14 maj 1996,

och efter att den 26 november 1996 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Genom en ansökan som inkom till domstolens kansli den 24 augusti 1995 har det franska bolaget Guérin automobiles (nedan kallat klaganden eller sökanden) begärt upphävande av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 27 juni 1995 i mål T-186/94, Guérin automobiles mot kommissionen (REG 1995, s. II-1753), där förstainstansrätten ansåg att det inte fanns anledning att avgöra sökandens passivitetstalan och avvisade talan om ogiltigförklaring av kommissionens skrivelser av den 21 januari 1993 och den 4 februari 1994.

Bakgrund och förfarande vid förstainstansrätten

2 Av den överklagade domen framgår att sökanden genom en skrivelse av den 3 augusti 1992, i enlighet med artikel 3.2 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, 1962, s. 204), inlämnade en ansökan till kommissionen avseende konstaterande av de överträdelser av artikel 85 i fördraget som bolaget Volvo France (nedan kallat Volvo France) påstods ha gjort sig skyldig till. Sökanden kritiserade Volvo France för att på ett oriktigt sätt ha hävt koncessionsavtalet mellan bolagen (punkt 2).

3 I en skrivelse av den 29 oktober 1992 upplyste kommissionen sökanden om att ärendet, med hänsyn till akten i dess dåvarande utformning, inte var av tillräckligt gemenskapsintresse för att kommissionen skulle behandla det. Kommissionen uppmanade följaktligen sökanden att inom en frist på fyra veckor inkomma med sina synpunkter vid äventyr av att ärendet skulle avskrivas (punkt 3).

4 Sökanden framförde genom en skrivelse av den 11 december 1992 synpunkter på kommissionens skrivelse av den 29 oktober 1992 (punkt 4).

5 I en skrivelse av den 21 januari 1993 till sökanden konstaterade kommissionen att klagomålet slutligen avsåg den säljvägran som sökanden hade utsatts för och att denna vägran var ett resultat av ett nätverk av avtal om ensamåterförsäljning och selektiv distribution som enligt kommissionen gick utöver gränserna för undantaget enligt kommissionens förordning (EEG) nr 123/85 av den 12 december 1984 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av försäljnings- och serviceavtal för motorfordon (EGT L 15, 1985, s. 16). Kommissionen betonade dessutom att den var i färd med att undersöka samma problem i ett annat ärende. Kommissionen lovade att meddela sökanden resultatet av sin undersökning (punkt 5).

6 Nästan ett år senare, den 6 januari 1994, begärde sökanden att kommissionen skulle meddela denne resultatet av den undersökning som det hänvisades till i skrivelsen av den 21 januari 1993. Eftersom denna skrivelse inte besvarades, riktade sökanden den 24 januari samma år en anmodan till kommissionen i enlighet med artikel 175 i fördraget (punkt 6).

7 Kommissionen bekräftade genom en skrivelse av den 4 februari 1994 för sökanden att det andra ärendet fortfarande undersöktes och att det i förekommande fall skulle kunna ha prejudikatvärde för sådana fall som sökandens. Kommissionen upprepade försäkran om att sökanden skulle hållas underrättad så snart ärendet hade kommit in i ett avgörande skede (punkt 7).

8 Sökanden väckte den 5 maj 1994 talan vid förstainstansrätten avseende i första hand fastställelse av kommissionens passivitet och i andra hand ogiltigförklaring av kommissionens skrivelser av den 21 januari 1993 och den 4 februari 1994, under antagande att de innebar ett beslut att inte handlägga sökandens klagomål (punkterna 10 och 13).

9 Den 13 juni 1994 skickade kommissionen sökanden ett meddelande med stöd av artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17 (EGT 127, 1963, s. 2268) (punkt 8). Denna bestämmelse har följande lydelse:

"Om kommissionen, efter att ha mottagit en ansökan enligt artikel 3.2 i förordning nr 17, anser att det på grundval av den information som den har tillgång till inte finns tillräckligt underlag för att bifalla ansökan, skall den meddela sökandena sina skäl och fastställa en tidsfrist inom vilken de får inkomma med ytterligare skriftliga synpunkter."

10 Denna skrivelse hade följande lydelse:

"*Föremål:* Ärende nr IV/34-423 — Volvo France mot Guérin

Ref.: Er skrivelse av 24.1.94 (anmodan)

Skrivelse enligt artikel 6 i förordning (EEG) nr 99/63

...

I Ert klagomål tas frågan upp om ett avtal om ensamåterförsäljning och selektiv distribution avseende bilar som det som tillämpas av Volvo France är förenligt med konkurrensreglerna i förordning (EEG) nr 123/85. På denna punkt och med hänvisning till min skrivelse av den 21 januari 1993 som Ni också har hänvisat till bekräftar jag att kommissionen undersöker ett fall som avser frågan om en annan tillverkares standarddistributionsavtal avseende bilar är förenligt med förordningen.

I detta andra ärende har många av de klausuler och förfaranden som Ni har framhållit i Ert klagomål ifrågasatts. Som Ni vet är kommissionen tvungen att prioritera beroende på de begränsade resurser som den förfogar över. Det överensstämmer således med gemenskapsintresset att de mest representativa fallen väljs ut då flera likadana ärenden har underställts kommissionen. Av denna anledning bekräftar jag med hänvisning till artikel 6 i förordning (EEG) nr 99/63 att Ert klagomål under dessa omständigheter för tillfället inte kan behandlas individuellt.

Förordning nr 123/85 kan för övrigt tillämpas direkt av nationella domstolar. Er klient kan således föra talan samt ta upp frågan om denna förordning kan tillämpas på ifrågavarande avtal direkt vid dessa domstolar.

Ni har rätt att framföra synpunkter på denna skrivelse. I så fall skall dessa vara mig tillhanda inom två månader" (punkt 8).

11 Den 20 juni samma år sände sökanden sina synpunkter på skrivelsen av den 13 juni 1994 till kommissionen (punkt 9).

Förstainstansrättens dom

12 Sökanden gjorde vid förstainstansrätten gällande att kommissionens skrivelse av den 13 juni 1994 av tre skäl inte kunde utgöra ett ställningstagande varigenom institutionens passivitet upphörde. Inledningsvis utgör ett meddelande enligt artikel 6 i förordning nr 99/63 inte ett ställningstagande i den mening som avses i artikel 175 andra stycket i fördraget. Vidare utgjorde skrivelsen inte ett avslag på klagomålet. Dels innehåller den inte någon uttrycklig förklaring om detta, dels ville kommissionen, genom att ange att klagomålet vid den tidpunkten inte kunde bli föremål för en individuell behandling, begränsa den verkan i tiden av skrivelsen av den 13 juni 1994, för att ge denna en provisorisk karaktär (punkt 18). Avslutningsvis är skrivelsen inte tillräckligt motiverad, eftersom den endast grundas på ett standarduttryck (punkt 19).

13 I en andra grund hävdade sökanden att vagheten i kommissionens svar ingick i en avsiktlig strategi avsedd att hindra sökanden från att väcka talan. Institutionen försökte att undandra sig en talan om ogiltigförklaring, genom att beteckna skrivelserna av den 21 januari 1993 och den 4 februari 1994 som "svar som endast upplyser om en tidsfrist", samtidigt som en passivitetstalan, genom att förklara att dess skrivelse av den 13 juni 1994 utgjorde ett verkligt ställningstagande (punkt 21).

14 Efter att i punkt 22 ha anfört att yrkandena avseende passivitet kunde prövas vid tidpunkten för talans väckande och i punkt 25 att det den dag då domen meddelades inte framgick av akten att kommissionen skulle ha fattat något beslut i den mening som avses i artikel 189 i fördraget, konstaterade förstainstansrätten i punkt 30 att kommissionen under tiden emellertid hade meddelat sökanden enligt artikel 6 i förordning nr 99/63. Förstainstansrätten anförde i detta hänseende i punkt 28 att i skrivelsen av den 13 juni 1994 hade sökanden meddelats skälen till att kommissionen inte avsåg att göra någon individuell utredning av klagomålet — varvid sökanden bereddes tillfälle att inom två månader yttra sig skriftligen — och hade ett flertal gånger hänvisats till artikel 6 i förordning nr 99/63. Förstainstansrätten slöt sig i punkt 29 till att kommissionen vid den tidpunkten ansåg att det på grundval av den information som den hade tillgång till inte fanns tillräckligt underlag för att bifalla klagomålet.

15 Genom att i punkterna 26 och 32 erinra om att även om ett sådant meddelande inte kunde utgöra föremål för en talan om ogiltigförklaring (förstainstansrättens dom av den 18 maj 1994 i mål T-37/92, BEUC och NCC mot kommissionen, Rec. 1994, s. II-285, punkt 30), utgjorde det emellertid ett ställningstagande i den mening som avses i artikel 175 i fördraget (dom av den 18 oktober 1979 i mål 125/78, Gema mot kommissionen, Rec. 1979, s. 3173, punkt 21), bedömde förstainstansrätten i punkt 35 att det följaktligen saknades anledning att uttala sig angående passivitetstalan.

16 I punkt 34 avvisade förstainstansrätten även sökandens argument om att en sådan bedömning av skrivelsen av den 13 juni 1994 skulle göra det möjligt för kommissionen att undandra sig all domstolskontroll. Förstainstansrätten anförde i detta avseende att sökanden, genom att ha inkommit med yttrande inom den i skrivelsen av den 13 juni 1994 fastställda fristen, hade rätt att från kommissionen erhålla ett slutgiltigt beslut avseende klagomålet, varvid detta beslut skulle kunna utgöra föremål för en talan om ogiltigförklaring.

17 Förstainstansrätten avvisade yrkandena avseende ogiltigförklaring av skrivelserna av den 21 januari 1993 och den 4 februari 1994 i punkt 42. Den anförde i punkt 40 att eftersom dessa skrivelser endast upplyste om en tidsfrist, hade de inte några bindande rättsverkningar som kunde påverka sökandens intressen.

18 Genom att i punkt 45 avslutningsvis fastställa att både passivitetstalan och talan om ogiltigförklaring berodde på kommissionens uppträdande, förpliktade förstainstansrätten den i punkt 46 att ersätta rättegångskostnaderna. Förstainstansrätten anförde på denna punkt att kommissionen inte inom den frist som föreskrivs i artikel 175 i fördraget hade behandlat den anmodan som sökanden hade tillsänt kommissionen den 24 januari 1994, trots att den hade varit vederbörligen medveten om klagomålets innehåll sedan december 1992. Ett meddelande enligt artikel 6 i förordning nr 99/63 hade sänts först efter att passivitetstalan hade väckts.

Överklagandet

19 Klaganden har till stöd för sin talan i sak anfört fem grunder som avser

— förstainstansrättens underlåtenhet att beakta den skriftväxling som ägde rum efter kommissionens skrivelse av den 13 juni 1994,

— oriktig bedömning av den rättsliga naturen av skrivelsen av den 13 juni 1994,

— det förhållandet att förstainstansrätten otillbörligen beaktade upplysningar som kommissionen påstods ha inhämtat men som inte framgick av akten,

— förstainstansrättens underlåtenhet att vidta åtgärder avseende kommissionens åsidosättande av den kontradiktoriska principen och

— förstainstansrättens åsidosättande av den allmänna rättsprincipen om rätt att föra talan vid en domstol.

20 För det första gjorde förstainstansrätten sig skyldig till ett förfarandefel till förfång för klaganden genom att inte analysera de skrivelser som klaganden hade sänt till kommissionen den 13 juni, den 13 juli och den 20 juli 1994. Klaganden hade i dessa skrivelser krävt närmare uppgifter om det liknande ärende som kommissionen hade nämnt. Klaganden hade också begärt att kommissionen skulle förena dessa ärenden för att iaktta klagandens rätt till försvar. Om förstainstansrätten hade beaktat dessa skrivelser, skulle det enligt sökanden ha varit möjligt för den att uttala sig om räckvidden av kommissionens skrivelse av den 13 juni 1994.

21 För det andra gjorde förstainstansrätten sig skyldig till en felaktig rättstillämpning vad gäller beteckningen av kommissionens skrivelse av den 13 juni 1994. Att, med artikel 6 i förordning nr 99/63 som stöd, skriva till en sökande att kommissionen inte har för avsikt att behandla hans ärende, eftersom den har valt att behandla ett annat ärende över vilket sökanden inte kan utöva någon kontroll, utgjorde en förhalningstaktik. En så pass vagt formulerad skrivelse kunde inte anses utgöra ett ställningstagande i den mening som avses i artikel 175 i fördraget. Klaganden har i detta hänseende hänvisat till dom av den 15 juli 1970 i mål 6/70, Borromeo m. fl. mot kommissionen (Rec. 1970, s. 815), till dom av den 22 maj 1985 i mål 13/83, parlamentet mot rådet (Rec. 1985, s. 1513), till dom av den 27 september 1988 i mål 302/87, parlamentet mot rådet (Rec. 1988, s. 5615), och till dom av den 16 februari 1993 i mål C-107/91, ENU mot kommissionen (Rec. 1993, s. I-599).

22 För det tredje var det oriktigt av förstainstansrätten att fastställa att kommissionen hade kunnat anse att de uppgifter som den hade inhämtat inte berättigade till ett bifall på klagandens klagomål. I motsats till sin skyldighet enligt artikel 6 i förordning nr 99/63 hade kommissionen nämligen inte inhämtat någon uppgift innan den tillsände sökanden sin skrivelse av den 13 juni 1994. Det bästa beviset för detta är att kommissionen helt enkelt åberopade att den behandlade ett annat ärende. Kommissionen hade valt ett argument som inte avsåg ärendet i sig utan att undersöka klagandens klagomål.

23 För det fjärde hade förstainstansrätten inte vidtagit några åtgärder avseende kommissionens åsidosättande av den kontradiktoriska principen genom att godta att den sistnämnda i sin skrivelse av den 13 juni 1994 hade kunnat åberopa ett liknande förfarande, trots att kommissionens ombud hade vägrat ge klaganden och senare förstainstansrätten någon som helst information om detta förfarande.

24 För det femte hade förstainstansrätten avslutningsvis på två sätt åsidosatt den allmänna rättsprincipen om rätt att föra talan vid en domstol. Dels fråntogs klaganden, genom att meddelandet enligt artikel 6 i förordning nr 99/63 ansågs som en förberedande rättsakt som emellertid utgjorde ett ställningstagande, varje möjlighet att väcka talan, så länge kommissionen inte fattade något slutgiltigt beslut; dels

ansåg förstainstansrätten oriktigt att klaganden hade rätt till ett slutgiltigt beslut avseende klagomålet, vilket följaktligen skulle kunna utgöra föremål för en talan om ogiltigförklaring. Ingenting hindrade nämligen kommissionen från att fortsätta att förhålla sig passiv.

Den andra partens överklagande

25 Kommissionen har förutom att yrka att klagandens överklagande skall ogillas gjort gällande en grund som går ut på en felaktig rättstillämpning vad gäller det förhållandet att den förpliktades att ersätta rättegångskostnaderna.

26 Kommissionen anser inledningsvis att denna grund inte kan avvisas på grund av att ett överklagande enligt artikel 51 andra stycket i domstolens EG-stadga inte får avse endast rättegångskostnadernas fördelning och belopp.

27 Enligt kommissionen är avsikten med artikel 51 andra stycket att undvika att en talan väcks vid domstolen endast för att denna skall meddela ett avgörande vad gäller rättegångskostnaderna. När skyldigheten att ersätta rättegångskostnaderna däremot inte utgör den enda tvistiga punkten, kan den ifrågasättas inom ett överklagande. Det finns än större anledning att anse att denna bestämmelse inte är tillämplig när domstolen inom ramen för ett överklagande i sakfrågan skall pröva ett mål i dess helhet, och frågan om rättegångskostnaderna har väckts av den andra parten.

28 Vad gäller saken har kommissionen vidare kritiserat förstainstansrätten för att ha förpliktat den att ersätta rättegångskostnaderna endast därför att den hade sänt ett meddelande enligt artikel 6 i förordning nr 99/63 till sökanden först efter utgången av den frist som föreskrivs i artikel 175 i fördraget. Enligt kommissionen är en institution nämligen inte skyldig att beakta denna frist. Underlåtenheten att beakta fristen utgör endast ett villkor för att en passivitetstalan skall kunna prövas. Förstainstansrätten borde således åtminstone ha bedömt om passivitetstalan vid första påseendet var välgrundad eller ej, innan den förpliktade kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Överklagandet i sakfrågan

De första fyra grunderna

29 Vad gäller den andra grunden skall det inledningsvis konstateras att det, av de skäl som anförts ovan i punkt 14, var riktigt av förstainstansrätten att beteckna kommissionens skrivelse av den 13 juni 1994 som ett meddelande enligt artikel 6 i förordning nr 99/63.

30 Det skall vidare erinras om att domstolen i punkt 21 i den ovan nämnda domen i målet Gema mot kommissionen förklarade att en skrivelse som har sänts till sökanden och som står i överensstämmelse med villkoren i artikel 6 i förordning nr 99/63 utgör ett ställningstagande i den mening som avses i artikel 175 andra stycket i fördraget.

31 Förstainstansrätten ansåg således på goda grunder att kommissionens passivitet upphörde genom skrivelsen av den 13 juni 1994 och medförde att sökandens passivitetstalan inte längre hade något föremål.

32 Eftersom den andra grunden inte kan godtas, skall även den första, den tredje och den fjärde grunden förklaras sakna verkan. Även om de skulle anses bevisade, kan de nämligen inte medföra ett ifrågasättande av förstainstansrättens fastställelse av att kommissionen genom sin skrivelse av den 13 juni 1994 tog ställning i den mening som avses i artikel 175 i fördraget.

Den femte grunden (åsidosättande av den allmänna rättsprincipen om rätt att föra talan vid en domstol)

33 Det skall konstateras att förstainstansrätten inte åsidosatte principen om rätt att föra talan vid en domstol genom att anse att meddelandet enligt artikel 6 i förordning nr 99/63 utgjorde ett ställningstagande utan att därför kunna utgöra föremål för en talan om ogiltigförklaring.

34 När det rör sig om rättsakter eller beslut som utarbetas i flera stadier, bland annat genom ett sådant internt förfarande som har införts genom förordning nr 99/63, utgörs rättsakter mot vilka talan kan föras, enligt en fast rättspraxis, i princip endast av de åtgärder genom vilka kommissionen eller rådet i slutet av ett sådant förfarande slutligt tar ställning, med uteslutande av mellanliggande åtgärder vilka syftar till att förbereda det slutgiltiga beslutet (dom av den 11 november 1981 i mål 60/81, IBM mot kommissionen, Rec. 1981, s. 2639, punkt 10). Det finns anledning att anse att meddelandet enligt artikel 6 i förordning nr 99/63 utgör en förberedande rättsakt i den mening som avses i denna rättspraxis.

35 Även om sökanden följaktligen inte kan väcka talan vid en domstol mot nämnda meddelande, har han emellertid enligt artikel 6 i förordning nr 99/63 rätt att inkomma med skriftliga synpunkter på detta. Syftet med detta mellanled i det administrativa förfarandet vid kommissionen är nämligen att skydda sökandens rättigheter, så att ett ofördelaktigt beslut inte kan riktas mot honom utan att han haft möjlighet att inkomma med synpunkter angående de motiv som kommissionen avser att beakta.

36 Kommissionen har dessutom — i motsats till vad klaganden hävdar — inte rätt att fortsätta att förhålla sig passiv. Vid utgången av detta skede av förfarandet skall kommissionen nämligen antingen inleda ett förfarande mot den mot vilken klagomålet riktas — ett förfarande i vilket sökanden kan delta med stöd av artikel 19.2 i förordning nr 17 och artikel 5 i förordning nr 99/63 — eller fatta ett slutgiltigt beslut att avslå klagomålet — ett beslut mot vilket talan kan väckas vid gemen-

skapsdomstolarna. Sökanden kan inom ramen för en sådan talan åberopa varje eventuell rättsstridighet avseende de rättsakter med hjälp av vilka det slutgiltiga beslutet har förberetts (se den ovan nämnda domen i målet IBM mot kommissionen, punkt 12).

37 Dessutom skall det påpekas att kommissionens slutgiltiga beslut i enlighet med principerna om god förvaltning skall fattas inom en skälig tid från och med det att sökandens synpunkter mottogs.

38 Om kommissionen underlåter att antingen inleda ett förfarande mot den person mot vilken klagomålet riktas eller inom en skälig tid fatta ett slutgiltigt beslut, kan sökanden åberopa bestämmelserna i artikel 175 i fördraget för att väcka passivitetstalan. Att sökanden redan har väckt passivitetstalan för att erhålla meddelandet enligt artikel 6 i förordning nr 99/63 hindrar nämligen inte på något sätt att han senare väcker en ny passivitetstalan med ett annat föremål. Om kommissionen i en sådan situation inte har handlat inom en skälig tid, löper den risk att på grund av sin passivitet förpliktas att ersätta sökandens rättegångskostnader.

39 Det skall dessutom erinras om att det alltid är möjligt för ett företag som anser att det har vållats skada genom konkurrensbegränsande beteende att — särskilt när kommissionen beslutar att inte bifalla dess klagomål — vid de nationella domstolarna göra gällande sina rättigheter enligt artiklarna 85.1 och 86 i fördraget, vilka har direkt effekt i förhållandena mellan enskilda (se dom av den 30 januari 1974 i mål 127/72, BRT och SABAM, Rec. 1974, s. 51, punkt 16).

40 Den femte grunden, som avser ett åsidosättande av den allmänna rättsprincipen om rätt att föra talan vid en domstol, saknar följaktligen grund.

41 Eftersom ingen av klagandens grunder har kunnat godtas, skall överklagandet i huvudsak ogillas.

Den andra partens överklagande

42 Utan att det är nödvändigt att uttala sig om huruvida kommissionens överklagande, vilket begränsar sig till fördelningen av rättegångskostnaderna, kan tas upp till prövning, finns det skäl att omgående konstatera att talan är ogrundad.

43 Kommissionen tog nämligen ställning den 13 juni 1994, det vill säga två månader efter den sista dag som föreskrivs i artikel 175 i fördraget och efter att talan hade väckts, vilket medförde onödiga kostnader för klaganden vars första skrivelse till kommissionen härrör från den 3 augusti 1992 (dom av den 24 november 1992 i förenade målen C-15/91 och C-108/91, Buckl m. fl. mot kommissionen, Rec. 1992, s. I-6061, punkt 33).

Rättegångskostnader

44 I artikel 122 första stycket i domstolens rättegångsregler föreskrivs att när ett överklagande saknar grund, skall domstolen besluta om rättegångskostnaderna. Av artikel 69.2 i rättegångsreglerna följer inledningsvis att tappande part skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om så har yrkats, och om det finns flera tappande parter skall domstolen besluta om fördelningen av rättegångskostnaderna. Domstolen kan enligt artikel 69.3 i rättegångsreglerna besluta att kostnaderna skall delas eller att vardera parten skall bära sin rättegångskostnad, om parterna ömsom tappar på en eller flera punkter.

45 Eftersom klaganden och kommissionen bådadera har tappat vad gäller deras yrkanden och grunder, skall det beslutas att de båda skall bära sina egna rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

följande dom:

1) Överklagandena ogillas.

2) Guérin automobiles och Europeiska gemenskapernas kommission skall bära sina egna rättegångskostnader.

Rodríguez Iglesias Mancini Moitinho de Almeida

Murray Kakouris Kapteyn

Gulmann Edward Puissochet

Hirsch Jann Ragnemalm Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 18 mars 1997.

R. Grass G.C. Rodríguez Iglesias

Justitiesekreterare Ordförande